

Tre Nya Krigs = Visor,

Den Första :

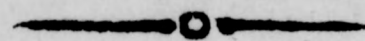
En Afskedsång af en ung Bewårings-
man, som går ut i fält.

Den Andra :

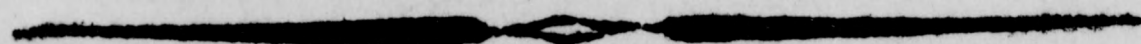
En Fält = Wisa efter landstigningen
i Pommern.

Den Tredje :

En Segersång öfwer slaget wid Denne-
wik eller Jüterbock.

Alla Tre siungas på sina egna hurtiga
och behageliga Melodier.

Kiel 1813.

Tryckt i Kongl. Fält = Tryckeriet.

Utskedsång af en ung Bewå-
ringsman.

Bort, plog och spade, ur min hand!
Kom swärd och bajonett!
Jag går att slå för Kung och Land,
Och skaffa fred och rätt.

Jag köper ej en annans blod,
Mitt eget vägar jag.
Är jag för ung? Har jag ej mod?
Försök, om jag är swag!

Dansk eller Fransk, hvad heter han,
Som ej vill Sverige wäl?
Han skall få känna, hvad den kan,
Som ej är född till träl.

Farmål, min Far! Wälsigna mig
Med ett par Herrans ord,
Och sen förgåt, att det är frig:
Blott sköt i lugn er jord.

Gråt

Gråt ej, min Mor! War nöjd, ni bar
En stridsman åt ert land.
Det är på årans väg, jag far,
Och under Herrans hand.

Ej utan Gud en sparf förgår,
Om jag mins skriften rätt.
Will Gud, så rubbas ej ett hår,
Fast fulor hwina tätt.

Will Gud, så ser jag er ännu,
Och blir er ålders tröst;
Och för min plog, så flink som nu,
Med ärren på mitt bröst.

På väggen hänger mitt gewär,
Med mången blodig fläck.
Der ser min brud, som hemsörd är,
Hur jag har varit fäck.

Och fort går mången winterkväll,
Då jag berättat kan,
Hur Sverges här stod som en fjell,
Då Prinsen förde an.

Men skulle jag — mid fredens slut,
Då alla komma hem,
Och gå med er att tacka Gud, —
Ej synas ibland dem. —

Hur

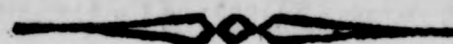
Hur sällt, att dö för Land och Kung,
Wid årans segerrop!
Hur skönt att saknas, ren som ung,
Bland Sverges kämpahop!

Min Glicka, som till kyrkan går,
Och ser den raske tropp,
Men ser ej mig, skall med en tår
Åt himlen sucka opp.

Der hoppas hon, i ewig fröjd,
Hos Gud få råka mig;
Och sjunger, med hans vågar nöjd:
O Gud! wi lofwe dig!

Farväl! så trång blir hyddan här,
Och hjertat swäller opp.
I fält! i fält! så fri är der,
Så rast båd själ och kropp.

Dit will jag, öfwer haf och land,
Der man i elden är!
Der will jag stå, med swärd i hand,
Och döden se helt när.

Fält.

Fålt. Wisa i Pommern.

Nu i Guds namn stå wi här,
Långt från eгна skär.
Detta land skall se vårt mod,
Kanske ock vårt blod.

Gerna ge wi det, hwar man,
När oss Carl för an.
För en rättwis sak han slåss,
Och är sjelf bland oss.

Kom! hwar dröjer du, Fransos?
Ha! du är din fos.
Är du herre blott i frid?
Flyr du för en strid?

Fallske! bäst du gaf din hand,
Tog du bort vårt land.
Ej en tumsbredd tar du mer,
Sen du oss här ser.

Endast landet plundra ut,
Wille du till slut.
Guds wälsignelse är qwar,
Trotts ditt rån, barbar!

Fälten stå på nytt i flor;
Tyssen, som en bror,
Bjuder Swensken bord och taf,
Mellan wapnens bråk.

Ingen brist — och blef den än,
Le wi blott åt den;
Ty vår Prins, i ljusst och ledt,
Delar med oss ett.

Swerges Kungar förr så gjort,
Swerge då war stort.
Nu skall striden gå, som då:
En skall tie slå.

Ty wi fått en Carl igen.
Hwart han för oss än,
Som de fordne gofar blå,
Gå wi hurtigt på;

Fast den onde sjelf der stod
Wid en swastwelflod;
Såsom han! wid Elben der,
Står med all sin här:

Han, som tror sig i sin hand
Ha all werldens land!
Kanske tänkte han till slut,
Ösa hafwet ut.

Men Guds finger, redan röjdt,
Wisar, att fast dröjdt,
Dundwifligt stunda skall
Öfvermodets fall.

En gång förr, har Sverges bygd,
Under Herrans skugg,
Sändt en Hjelte hit, hvars swärd
Frälst en hotad werld.

Si! åt samma segerfält,
Är vårt antåg ställdt,
Der han stod i blodig skrud,
Och med honom Gud.

Gud är också nu med dig,
Ädle! i det frig,
Som du för, med samma dygd,
Till förirryckarns blygd.

Bröder! för en werldsdels frid,
Är vår ädla strid.
Bröder! efterwerlden än,
Skall wälsigna den.

Sång öfwer slaget wid Jüterbock.

(Författad under Tåget till Leipzig.)

Som örnen öfwer sjö och land,
Med stolta wingar far:
Så flyg, min sång, kring Båltens strand,
Högt swingande och snar.

Och stig bland häpna skaror ner,
Med segrens glada bud;
Och der du Templen öppna ser,
Träd in och lofwa Gud.

En Herrans wrede är förbi:
Snart blodet runnit nog;
Den gisel skall förkortad bli,
Hwarmed Han werlden slog.

Han som åt stormen säger: Hålt!
Han stäcker öf den magt,
Som i sin boja, gudloft stolt,
All jorden wille laggt.

Med Sachsens Konung, förd i band,
Stod Herfkarn i hans stad,
Och tänkte gripa med en hand
Vår hela fämperad.

Och med den andra foten stå,
Förfärlig, i Berlin,
Och sen i all sin wrede gå
Med jättesteg mot Wien.

Men si! ett folk, som han försmått,
Här står från Nordens rik.
Det arm ett hufvud saknat blott,
Att blifwa fädrens lik.

Det fansk, det hufvudet: se der!
Odödligt ren förut,
Det i sin blick en stråle bär,
Som bådär wäldets slut.

O ledning af en mild Försyn!
Bland wapen fostrad opp,
En söderns Son, från fjellens bryn,
Han kom med jordens hopp.

O seger, spard åt dygden än!
Hur sjönk, Napoleon,
Din storhet ner! Hur stiger den
Hos Sverges Kungason!

Wid Rabenstein han sitter trygg,
Sen han wid Beeren stod,
Och såg den Franska härens rygg,
Som kom med öfwermod.

Men

Men wesk i hast med skräck och skam;
Ty, som ett åskmoln far,
Så red en tropp med donder fram,
Och Swenskt den troppen war.

Och såsom ar wid ar är knäckt,
Der hagelskuren slog,
Så lik wid lik såg Bertrand sträckt,
Och sig ur striden drog.

Och Eckmühl, nyss så wisk, som män
Att lå och såsom lam;
Ty lik en tiger, bakifrån
Han tänkte rusa fram —

Jaa tror att den förmåttne sagt,
Med såfångt ordarrång,
Att Sverges Prins, med all sin magt,
Han toge i ett fång.

Men snart han fann, att dock så lätt
Ett folk ej öfwermins,
Som willigt följt, i strid för rätt,
En stor och ädel Prins. —

Och Eckmühl drog sig åt Schwerin,
Och Begeßack gick fram;
Och Moskous Örn, med den från Wien,
Bland bergen spännt Bandamine.

Så,

Så, lik en mur, längs Elben sträckt,
Den långa linien stod;
Men kom från Hjeltens munn en flågt,
Den rörde som en flod.

Wid Rabenstein i lugn han satt:
Till hvila gick hans här,
Han ensam, i den tysta natt,
Med sig och himlen är.

En tår ur Hjeltens öga brast,
Han tänkte på Moreau.
Dock blixtra än hans ögonkast,
Att våld och orätt slå.

Ty fast, som stjernorna i skyn,
Hans rena sinne är.
Ej men'skor, blott en hög försyn,
Hans mod och anda når.

"Ej skall Europa bli en träl,
Ej ljuset slockna ut!"
Så var i Hjeltens höga själ
Det heliga beslut.

Så är det än. Ej löses opp
Det stora folkförbund,
Hvars lif han blef — förrn världens hopp,
Är fylldt i fredens stund.

Nu

Nu i sitt hufvud, lungt och lust,
Han hvälfde frigets lopp,
Då, wid en himmelsk syn förtjust,
Han sprang med iswer opp.

Straxt lugn igen, han fring sig båd
En krets af Hjeltar stå.
"Jag vill ha slut på folkens nöd,
Jag vill till Leipzig gå."

Så Hjelten sade: Stedingk stod,
Med silfwerhjessan höjd,
Och Adlercreuz brann het af mod,
Och Tawast log förnöjd;

Och Löwenhjelm tog på sitt swärd;
Och alla, hög och låg,
Ken tänkte på en efterwerld,
Som sjunger detta tåg.

Hvem såg du, wid en snilletts blink,
Hvem såg du, Prins, i skyn?
Den store Gustaf, med en wink,
Förswann åt westerns bryn.

Med segerpalmen i sin hand,
Han ilade förut,
För att, på Elbens andra strand,
Din bana tefna ut.

Men

Men se! här dröjer dig en hamn,
Som vill, ej mindre stor,
Sin lager bryta åt ditt namn,
Bland sina Hjeltars chor.

Sitt Rifas fall den Gamle såg,
Med ångest och med blygd,
Tills, lyft från djupet, der det låg,
Han ser det i ditt skrygd.

Nu sina Preussare på nytt
Han känner stolt igen;
Och håren, som wid Rossbach flytt,
Han mins med löje än.

Han ser på Blücher, med en nick,
Åt Bevern och Schwerin.
Men nu med oro i sin blick,
Han följer Tauentzien.

Från Zahne ner till Jüterbock,
Den tappre wifit här.
Ett Lejon, för en jägartropp,
Sig så tillbaka drar.

Der, på hwar sida ringad om,
Han oförfärad stod,
Tills Carl med sina Swenskar kom,
Lifsom en Sjellens flod;

Hvars

Hvars för, ur isens brutna dam,
Sig störtar i en dal,
Och omotståndlig rusar fram,
Bland hjordar utan tal.

Som dessa, under strömmens fart,
Förswinna här och der:
Så ses blott flydda flockar snart,
O Ney! af all din här.

Gly till din Kejsare, och såg:
Att det wid Leipzig war,
Som Gustaf stod, och att sin wäg
Hans life deråt här.

Till Breitenfeld från Jüterbock,
O wäg af åra full!
Lyft, Forstenson, din frönta lock,
Och nicka från din mull.

Och skaka skölden på din grift,
Att det ger fjerran dån,
Och eldar, till en stor bedrift,
Hwar Fosterlandets son.

